

KINH CHÁNH PHÁP NIỆM XỨ

QUYỂN 20

Phẩm 5: SỨC SINH (Phần 3)

Đã biết quả báo của nghiệp rồi, Tỳ-kheo lại quán xét cảnh giới thứ tư của A-tu-la.

Vị ấy dùng văn tuệ, thấy dưới cảnh giới thứ ba khoảng hai vạn một ngàn do-tuần, có cảnh giới của sức sinh A-tu-la tên Bất Động. Cảnh giới ấy rộng lớn sáu vạn do-tuần, thành tên Hàm-tỳ-la, ngang dọc một vạn ba ngàn do-tuần, rất tráng lệ đẹp đẽ. A-tu-la vương tên Bát-ha-bà, chúng A-tu-la tên Nhất Thiết Nhẫn. A-tu-la vương này đối với các A-tu-la thì có nhiều quyền lực, mạnh mẽ hơn hết, oai đức sáng tỏ, tự tại, không lo sợ. Đối với Thiên vương Đế Thích, A-tu-la vương này hãy còn không sợ, huống chi là các vị trời khác. Do có uy lực lớn nên luôn buông lung, kiêu mạn, trú xứ là cảnh giới dưới tận cùng, dưới cảnh giới này không còn nơi nào nữa. Đất ở đây đều bằng châu báu ma-ni, cuộc sống luôn vui vẻ, nhộn nhịp, giống như ngày Tết ở thế gian. Vì luôn thích thú tự vui nên A-tu-la vương ấy luôn sinh ái mạn. Nhiều loại hoa sen, suối chảy, ao tắm làm tăng thêm sự trang nghiêm khắp chốn. Thành Hàm-tỳ-la có cung điện bằng bảy báu đẹp đẽ, cách ly kẻ thù địch, luôn gần gũi những bạn thân. Vì không sợ ai cả nên cảnh giới này an vui bậc nhất. Thành Hàm-tỳ-la của cảnh giới thứ tư này cũng rất tráng lệ, tươi đẹp với những vườn cây, ao tắm hoa sen, cùng với cung điện bảy báu uy nghiêm rực rỡ, giống như sao trên trời:

Kệ viết:

*Tâm luôn tạo ra hết thấy nghiệp
Do tâm nên có tất cả quả
Những nẻo hành của tâm như vậy
Đưa đến tất cả các quả báo
Tâm là thầy vẽ nên mọi cảnh
Hiện lên các đường vào ba cõi
Bị tâm sai đi khắp các đường
Sống ở chỗ nào cũng cùng cực
Tâm là dây trói gốc giải thoát
Cho nên nói tâm là bậc nhất
Làm thiện luôn luôn được giải thoát
Tạo ác, bất thiện bị trói buộc
Như vậy tâm ý dẫn chúng sinh
Luân hồi đi trong biển ba cõi
Vì sức ái, ngu si luôn trói buộc
Tâm sai khiến chúng sinh luân hồi
Không sao đến được thành Niết-bàn
Như người bị mù đi lạc đường.*

Chúng sinh tạo ra tất cả các nghiệp như vậy, nên ở trong thành ấy thọ nhận tất cả quả báo. Ngoài thành Hàm-tỳ-la, cảnh giới thứ tư còn có những vườn cây, ao tắm, sông

suối vòng quanh ngang dọc, đủ loại chim chóc, vô số loại hoa. Chúng A-tu-la Nhất Thiết Nhẫn của cảnh giới thứ tư vốn mạnh mẽ, không lo sợ gì và xinh đẹp bậc nhất, trang sức bằng nhiều cách, cùng nhau dạo chơi, không gây ưu phiền, luôn luôn vui vẻ giống như ngày hội. Mỗi chúng như vậy có cả trăm ngàn quyến thuộc vây quanh, thường cùng nhau dạo chơi vui vẻ. Các thể nữ của cảnh giới ấy thân bằng châu báu ma-ni sáng chói, rực rỡ, các A-tu-la vương luôn quý trọng, còn A-tu-la vương Bát-ha-bà thì chiêm ngưỡng không nhàm chán. Tuy hưởng quả báo hoan lạc như vậy nhưng đó là vô thường, luôn bị hư hoại.

Lại nữa, Tỳ-kheo biết quả báo của nghiệp, lại quán xét các quả báo mà chúng A-tu-la Nhất Thiết Nhẫn đã thọ. Vì nghiệp gì mà sinh vào xứ này.

Vị ấy dùng văn tuệ, thấy các chúng sinh này khi còn làm người bị tà kiến che lấp tâm tánh, không biết rõ về quả báo của nghiệp, xa lìa Phật, Pháp, Tăng, thấy người trì giới tinh tấn đến khát thực, năn nỉ mãi, người ác kia mới cho một ít. Cho rồi, người ác kia nói:

–Cho ông ăn, tôi đâu có phước đức gì. Chẳng qua vì ngu si mà tôi lấy thức ăn cho ông. Ông là người hạ tiện, không nên xuất gia. Tôi đem thức ăn cho ông giống như đem hạt giống quăng vào ruộng muối.

Do bố thí một cách cay nghiệt như vậy, nên sau khi qua đời, người ác kia bị đọa vào đường ác. Nhưng vì bố thí dù với tâm bất tịnh nên có chút ít công đức nơi ruộng phước, nên được sinh vào chỗ an vui bậc nhất này, có nhiều châu báu quý đẹp, thọ quả báo súc sinh, sinh vào cảnh giới Bất động làm A-tu-la tên Nhất Thiết Nhẫn, tức là sánh bằng chư Thiên và vượt hơn tất cả A-tu-la vương khác. Tất cả những thứ tạo nên an lạc thấy đều đầy đủ, do bố thí vào ruộng phước nên có được quả báo như vậy, chứ chẳng phải do tâm sinh.

Lại nữa, Tỳ-kheo biết quả báo của nghiệp, lại quán xét nghiệp - quả báo của chúng A-tu-la Nhất Thiết Nhẫn. Vì nghiệp gì mà sinh vào cảnh giới của A-tu-la Nhất Thiết Nhẫn?

Vị ấy dùng văn tuệ, biết chúng sinh này tham đắm các món ngon vị lạ nên ở trong rừng để giữ cây, không phải vì chúng sinh mà chỉ để nuôi sống nên cứ làm việc lợi cho mình, không có tâm Từ bi, vì thế mà ở giữ tất cả rừng. Do nhân duyên ấy sau khi qua đời, sinh trong chúng A-tu-la Nhất Thiết Nhẫn.

Lại nữa, Tỳ-kheo biết quả báo của nghiệp, lại quán xét cuộc chiến đấu giữa A-tu-la và chư Thiên.

Vị ấy dùng văn tuệ, quán các Long vương pháp hành trong thành Hý lạc. Trên đỉnh Long vương có bảy đầu. Các Long vương ấy tên là: Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca, Long vương Bạt-đà, Long vương Lâu-hê, Long vương Vân Man, Long vương Bà-đô, Long vương Nhất Thiết Đạo, Long vương Bát-ha-bà, Long vương Bà-lợi-sa. Những Long vương này theo chánh kiến, tùy thuận với chánh pháp, thích từ bỏ sự buông lung... như trên đã nói. Còn những Long vương phi pháp hành ác không thuận theo chánh pháp như: Long vương Bát-ma-thê, Long vương Tỳ-khám-lâm-bà, Long vương Ca-la, Long vương Hầu-lâu-hầu-lâu... đã bị các Long vương như pháp phá trừ, sau đó chúng chạy đến chỗ A-tu-la Song Du Hý thuộc cảnh giới thứ nhất, nói như vậy:

–Hãy đến mau! Hãy đến mau! Các bạn biết không? Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca cùng với Tứ Thiên vương đang phá trừ chúng ta, các ông là bạn thân

của chúng tôi, sao không giúp đỡ nhau?

Nghe nói như vậy, A-tu-la vương Du Hỷ bèn đến thành Quang minh, chỗ của A-tu-la vương La-hầu nói hết sự việc trên. A-tu-la vương La-hầu biết người ở thế gian tu hành theo chánh pháp, cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn, biết ân, báo ân, liền nói với các Long vương ác Bát-ma-thê...:

–Hãy ở lại một tháng nữa để ngăn cản Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca, ta sẽ nói lại với các A-tu-la vương nơi trụ xứ thứ hai, các chúng trời không nào loạn các ông đâu. *(nói rộng như trên)*

Nghe như vậy, A-tu-la vương Đà-ma-hầu bèn vào thành Tinh man đến chỗ của A-tu-la vương thưa:

–Đại vương! A-tu-la vương La-hầu sai sứ đến nói với tôi là các Long vương như Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca cùng Tứ Thiên vương đã gây nhiễu loạn Long vương Bát-ma-thê.

Bấy giờ, A-tu-la vương Dũng Kiện ở cảnh giới thứ hai nghe báo như vậy, liền tự quan sát mình có sức mạnh hay không? Nếu người trong cõi Diêm-phù-đề tu hành theo chánh pháp, cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn thì tự biết là mình không có sức mạnh. A-tu-la vương Dũng Kiện nói với sứ giả của A-tu-la vương La-hầu:

–Trời có sức mạnh lớn. Vì sao? Vì người trong cõi Diêm-phù-đề tu hành theo chánh pháp. Ta nay sẽ đến trụ xứ thứ ba để nói hết những sự việc trên cho chúng A-tu-la vương Nhất Thiết Hành biết.

A-tu-la vương Dũng Kiện liền đến nói với chúng A-tu-la ở trụ xứ thứ ba. A-tu-la vương Nhất Thiết Hành nghe như thế rồi liền vào thành Hàm-tỳ-la, đến chỗ A-tu-la vương Hoa Man thuật lại các việc trên.

A-tu-la vương Hoa Man liền quan sát người trong cõi Diêm-phù-đề, thấy có người cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn. Sau đó, nói với A-tu-la vương Nhất Thiết Hành:

–Ta sẽ đến nói với chúng A-tu-la nơi trụ xứ thứ tư.

Khi ấy, A-tu-la ở cảnh giới thứ ba đến gặp A-tu-la ở cảnh giới thứ tư, nói:

–Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca và Tứ Thiên vương cùng nhau phá trừ các Long vương bạn của tôi. Tôi nay sẽ làm suy nhiễu các Thiên chúng kia.

Nghe xong, chúng A-tu-la ở cảnh giới thứ tư liền đến thành Hàm-tỳ-la nói với A-tu-la vương Bát-ha-bà, A-tu-la vương Bát-ha-bà hỏi các A-tu-la:

–Có việc gì mà vội vàng thế?

Chúng A-tu-la liền thuật hết sự việc trên. A-tu-la vương Bát-ha-bà nói với các A-tu-la:

–Đám A-tu-la vương La-hầu không thể làm gì được đâu. Giả sử Tứ Thiên vương phá trừ hết đám Long vương Bát-ma-thê... thì do người ở thế gian tùy thuận chánh pháp, cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn, nhưng chư Thiên thì cũng không làm gì được. Ta có thể phá trừ chúng.

Bấy giờ, A-tu-la vương Bát-ha-bà đến chỗ ở của đại chúng A-tu-la nói:

–Hãy nhanh chóng trang bị và sử dụng các thứ binh khí. Ta nay sẽ đến đánh phá quân binh của Tứ Thiên vương và đám Long vương Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca.

Khi ấy, các A-tu-la vương với sức mạnh cho là không ai sánh bằng, thống lãnh các đội quân, đến chiến đấu với chúng trời. A-tu-la vương Bát-ha-bà bảo các A-tu-la:

–Nếu các người không dũng cảm, mạnh mẽ thì sao phá trừ được đám Long vương kia, mà ngược lại là tự hại mình. Nay ta sẽ đến đó với sức mạnh của mình để quyết phá

tan quân trời, rỗng.

A-tu-la vương Bát-ha-bà lại ra lệnh:

–Hãy trang bị đầy đủ các thứ binh khí gấp hơn nữa. Không bao lâu ta sẽ chiến đấu với chư Thiên. Trước đây các người đã thấy rõ chỗ thù địch với họ, không bao lâu chúng sẽ đến đánh chúng ta. Ta đã nói với các A-tu-la rồi, chúng không làm gì được đâu, ta sẽ chiến đấu với chúng.

Biết được sự việc như vậy, các A-tu-la lập tức trang bị đủ các loại binh khí.

Lúc đó, A-tu-la vương Đại Lực Ba-la-ha-bà tự dùng sức mạnh với tâm không sợ sệt, chẳng cần lượng sự hơn kém nơi mình và người, đi ra khỏi thành tìm đến thành Hàm-tỳ-la thuộc cảnh giới thứ ba, tới chỗ A-tu-la vương Hoa Man.

Lúc này, A-tu-la vương Bát-ha-bà cùng với vô lượng ức na-do-tha A-tu-la đến nói với A-tu-la vương Hoa Man:

–Nhanh lên! Nhanh lên! Chúng ta có thể phá tan các Long vương Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca và Tứ Thiên vương.

Nghe như thế, A-tu-la vương Hoa Man nói với các quân binh:

–Bây giờ không phải lúc chúng ta chiến đấu. Vì sao? Vì người ở cõi Diêm-phù-đề hiếu dưỡng cha mẹ, cung kính các Sa-môn, Bà-la-môn, tu hành theo chánh pháp, do đó mà chúng trời đang có sức mạnh lớn, nên không phải là lúc chúng ta chiến đấu.

A-tu-la vương Bát-ha-bà nghe A-tu-la vương Hoa Man nói như vậy, liền bảo:

–Nhanh lên, nhanh lên! Đám các Long vương Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca và chúng trời, riêng một mình ta cũng có thể phá tan được, huống gì là có thêm các ông là bạn của tôi.

Nghe A-tu-la vương Bát-ha-bà nói thế, oai lực của A-tu-la vương Hoa Man lớn mạnh thêm, lòng rất vui mừng, cùng với vô lượng ức na-do-tha A-tu-la của mình đi đến cảnh giới thứ hai.

Khi ấy, các A-tu-la vương Bát-ha-bà, Dũng Kiện và Hoa Man kéo nhau đi đến nói với A-tu-la vương La-hầu:

–Nhanh lên, nhanh lên! Hãy vì chúng tôi mà chiến đấu để phá tan chư Thiên.

A-tu-la vương La-hầu nói với các A-tu-la kia:

–Bây giờ không phải là lúc thích hợp để chúng ta chiến đấu. Vì sao? Vì người ở cõi Diêm-phù-đề hiếu dưỡng cha mẹ, cung kính các Sa-môn, Bà-la-môn, nên được sinh lên cõi trời, khiến chúng trời có được sức mạnh lớn, nên không thể chiến đấu với trời. Nay các A-tu-la vương, hiện tại không phải là thời điểm thích ứng.

Các A-tu-la vương nói A-tu-la vương La-hầu:

–Nhanh lên, nhanh lên! Chúng ta đến đây là để chiến đấu phá tan chư Thiên.

A-tu-la vương La-hầu liền tùy thuận theo ý của các A-tu-la kia xuất binh kéo đến biển lớn nói với Long vương ác Bát-ma-thê:

–Các A-tu-la vương nay muốn phá tan các Long vương Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca.

Nghe lời nói ấy, Long vương Bát-ma-thê rất vui mừng liền đến nói với Long vương Bà-tu-cát và Đức-xoa-ca:

–Bạn ta đã đến rồi, người hãy mau ra đây, ta với các người có thể chiến đấu ở bất cứ nơi chốn nào.

Long vương Bà-tu-cát và Long vương Đức-xoa-ca liền ra khỏi thành, đến chiến đấu với Long vương ác Bát-ma-thê. Long vương phi pháp bị đánh phá liền kéo quân lui về. Lúc này có vô lượng ức A-tu-la vội vàng đuổi theo để chiến đấu với Long vương. Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca lại ra khỏi thành của mình và ở trên

biển đánh với kẻ địch. Chiến trận diễn ra hết sức dữ dội: Trên hư không, hoặc tuôn mưa lửa dữ, hoặc tuôn mưa dao mác để công phạt nhau, rồi bị ái độc tự đốt cháy. Vì ngu si mà chúng đánh nhau như vậy. Nếu người ở cõi Diêm-phù-đề tu hành theo chánh pháp, hiếu dưỡng cha mẹ, cung kính các Sa-môn, Bà-la-môn thì một mình Long vương Pháp hành có thể phá tan tất cả quân A-tu-la. Nếu người ở thế gian ít hành theo chánh pháp thì A-tu-la thắng, Long vương Pháp hành sẽ thua.

Lúc rỗng bị thua trận, chúng liền đi đến nói với sứ giả trời, nói rằng:

–Nhanh lên, nhanh lên! Tất cả chúng A-tu-la đều đến đánh chúng tôi. Chúng tôi đã chiến đấu với họ, cuối cùng bị thua, không sao thắng nổi.

Nghe nói vậy, sứ giả trời cấp tốc sử dụng tất cả binh khí, đến nói với Long vương Bà-tu-cát và Đức-xoa-ca:

–Nghe các ông bị A-tu-la vương đánh phá, nên tôi đến để giúp các ông đánh dẹp quân A-tu-la.

Nói xong, sứ giả trời cùng Long vương đến chiến đấu với quân A-tu-la. Lúc này, A-tu-la vương La-hầu biết sự việc nên cũng đi đến biển lớn dàn trận giao chiến với trời. Nếu như người trong thế gian thuận theo chánh pháp để tu hành thì sứ giả trời có thể phá tan quân A-tu-la một cách nhanh chóng.

Sau khi bị phá tan, A-tu-la trở về cung thành của mình. Bấy giờ, chúng A-tu-la ở cảnh giới thứ hai nghe biết sự việc ấy liền nói với quân binh:

–Các ông đừng sợ, ta hãy còn sống thì sẽ phá tan chúng trời kia, các ông có gì mà phải lo sợ.

Lúc ấy, A-tu-la vương liền đi nhanh đến chỗ sứ giả của trời nổi binh chiến đấu. Khi giao chiến nơi biển lớn, trời lại đánh thắng, đã phá tan chúng A-tu-la. Quân A-tu-la bị thiệt hại nặng. Chúng A-tu-la ở cảnh giới thứ ba nghe họ bị thua trận, liền kéo quân đến chiến đấu với trời. Cuộc chiến tàn hại lẫn nhau lại càng ác liệt.

Lúc ấy, trời bị thua, liền đi đến chỗ của trời Ca-lưu của Tứ thiên Hộ thế, nói như vậy:

–Thiên vương Đề-bà! Hãy mau đánh đuổi chúng A-tu-la vì chúng đã nhiễu loạn chúng ta.

Trời Ca-lưu nghe tâu bèn sử dụng các binh khí, tức tốc đi đến chỗ A-tu-la. Thấy chúng trời đến, A-tu-la càng nổi giận, dùng dùng đi thật nhanh đến giao chiến với chúng trời Ca-lưu và việc đánh nhau càng thêm dữ dội. Những trận chiến ác liệt nhất trong thế gian cũng không bằng trận chiến giữa chúng trời và A-tu-la này. Nếu mọi người trong thế gian thuận theo chánh pháp mà tu hành, thì trời Ca-lưu sẽ thắng trận, A-tu-la bị phá tan.

Như thế là chư Thiên cùng với vô lượng chúng A-tu-la chiến đấu nơi biển lớn như vậy thật không thể nào ví dụ được. Có thắng có bại là do sức mạnh từ nhân duyên của chánh pháp và phi pháp, chứ chẳng phải từ nơi sức mạnh của chính mình, như trời Ca-lưu đã phá tan quân địch.

Bấy giờ, trời Hộ thế đến nói với Thiên chúng cõi trời Man trì. trời Man trì, trời Ca-lưu và sứ giả trời cùng vô số chúng của Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca nhóm họp lại một chỗ. Khi đó, A-tu-la vương La-hầu ở thành Quang minh, A-tu-la vương Song Du Hỷ ở cảnh giới thứ nhất, A-tu-la vương Đà-ma-hầu cùng với vô lượng ức na-do-tha a-tăng-kỳ chúng A-tu-la hợp lại thành một đại quân để chiến đấu với chúng trời. Trận chiến này rất là khủng khiếp. Nếu người ở thế gian thuận theo chánh pháp mà

tu hành thì chúng trời thắng trận, quân A-tu-la bị phá tan. Tất cả đều do oai lực của chánh pháp khiến cho chúng trời được thắng, không phải do phi pháp mà được. Nếu người nơi thế gian không thuận theo chánh pháp để tu hành thì A-tu-la thắng trận. Tứ Thiên vương Hộ thế thấy sự việc ấy rồi, bèn đi đến chỗ của trời Thường tứ ý, nói:

–Hãy trang bị mau lên! Quân A-tu-la đã đánh thắng chúng trời rồi.

Trời Thường tứ ý nghe như thế rồi, bèn cùng vô lượng trăm ngàn Thiên chúng mang tất cả binh khí đi đến biển lớn để chiến đấu với A-tu-la, kêu la vang dội trong biển lớn, mong sao mau phá tan hết quân A-tu-la. Hai bên chiến đấu rất lâu và ác liệt với vô số khổ não. A-tu-la bị trời phá tan nên chạy đến chỗ A-tu-la vương La-hầu nói hết mọi việc trên. A-tu-la vương La-hầu an ủi:

–Các ông đừng lo sợ! Với sức mạnh của ta tất có thể phá tan được chúng trời. Sức trời yếu kém, sức ta rất mạnh, nhất định sẽ thắng họ, các ông hãy trở lại quyết chiến đấu.

Nghe A-tu-la vương La-hầu nói, các A-tu-la bèn kéo quân trở lại chiến đấu với chúng trời. Chư Thiên và A-tu-la lại giao chiến dữ dội, vô số đao mác đánh, chém, va chạm vào nhau thật là ác liệt. Bấy giờ, A-tu-la vương Song Du Hý ở cảnh giới thứ nhất, A-tu-la vương Đà-ma-hầu ở cảnh giới thứ hai cùng đương đầu chiến đấu với chúng trời. Nếu người ở thế gian không thuận theo chánh pháp để tu hành thì A-tu-la chiến thắng, chúng trời thất bại. Còn như người ở thế gian tu hành theo chánh pháp thì chúng trời thắng trận, quân A-tu-la bị bại. Như vậy, chánh pháp là cờ thắng trận của chúng trời, chánh pháp là bậc nhất, vì chánh pháp có khả năng cứu giúp mọi người, còn hành theo phi pháp thì không thể nào cứu được. Vì tất cả A-tu-la đều hành theo phi pháp, trời suy nghĩ: “A-tu-la vương làm nào loạn chúng ta, nên chúng không thắng trời được, không sánh bằng chúng trời. Vì sao? Vì người ở cõi Diêm-phù-đề hiếu dưỡng cha mẹ, hành theo chánh pháp, cung kính các bậc trưởng lão có đức độ, tu tập thanh tịnh thực hành các pháp bát quan trai, bố thí, trì giới, tu phước, không buông lung, không gần bạn ác, thì khi qua đời, những người ấy được sinh lên cõi trời, còn A-tu-la thì theo phi pháp, không có chánh pháp để cứu độ”.

Tất cả trời suy nghĩ như vậy rồi, bèn cùng sứ giả trời, trời Man trì, trời Thường tứ ý và hết thảy Thiên chúng cầm cờ thiên pháp của trời đuổi thật nhanh theo quân A-tu-la và nói:

–Này chúng A-tu-la, hãy dừng lại mau! Ta đang ở trong cõi trời, cơ sao các người cứ đến nhiều loạn luôn như thế? Sức của các người không thể nào thắng nổi chúng trời đâu, dù các người có binh lính hùng mạnh bậc nhất cũng không thể thắng. Vì muốn phá tan quân binh của các người nên ta đến đây. Các người có tâm xấu ác với chúng trời nên các người không về được cung thành của mình. Các người do không hành theo chánh pháp nên không được an vui, không được tịch tĩnh.

Nói xong, chúng trời đi thẳng đến chỗ quân A-tu-la. Tất cả đều dưng mãnh với những trận mưa dao, mác dữ dội. Long vương Bà-tu-cát tuôn mưa lửa đỏ rực xuống quân A-tu-la. Lúc ấy, chúng A-tu-la kêu các Long vương ác Bát-ma-thê... nói:

–Các ông là bạn của tôi, hãy đến chiến đấu để dập tắt trận mưa lửa của đại Long vương Bà-tu-cát và Đức-xoa-ca.

Nghe vậy, Long vương Bát-ma-thê liền đi thật nhanh đến chỗ Long vương Bà-tu-cát. Bấy giờ hai bộ rồng cùng tuôn mưa lửa dữ thiêu đốt nhau. Trời và A-tu-la chiến đấu càng lúc càng dữ dội. Sau đó, trời thắng trận và đã phá tan quân A-tu-la, khiến họ cùng

nhau dẫn quân chạy về chỗ A-tu-la vương La-hầu với bộ dạng âu sầu, tiều tụy, xin cầu cứu. Thấy thế, A-tu-la vương La-hầu an ủi:

–Các người đừng lo sợ gì cả, vì đã có ta đây. Riêng mình ta hãy còn không sợ trời Đế Thích, huống chi là còn có các người theo trợ lực. Chúng trời yếu kém, không thể làm gì được, thì có gì mà các người phải sợ sệt! Ta sẽ nói với các đại tiên: A-tu-la vương Dũng Kiện, A-tu-la vương Hoa Man, A-tu-la vương Bát-ha-bà Tỳ-ma-chất-đa-la... Sau đó, ta sẽ đích thân đến đánh với chúng trời.

Nói rồi, A-tu-la vương La-hầu liền đến nói với các A-tu-la của cảnh giới thứ ba:

–Tất cả chúng trời, trời Tứ Thiên vương cùng tập hợp với nhau đến đây đánh phá A-tu-la chúng ta. Nay các ông hãy suy nghĩ, tìm cách gì để dẹp tan các chúng trời?

Các A-tu-la trả lời:

–Chúng ta hãy trang bị binh khí đầy đủ, sẵn sàng chiến đấu với Thiên vương Đế Thích trời Tam thập tam. Nay ông xuất binh, trời sẽ thất bại, A-tu-la ta sẽ thắng trận.

A-tu-la vương La-hầu liền dẫn binh đi đánh các chúng trời! Các chúng A-tu-la nói với A-tu-la vương La-hầu:

–Đại vương! Trời có sức mạnh lớn! Trời có sức mạnh lớn! Chúng ta không thể chiến đấu với họ được đâu.

A-tu-la vương La-hầu bèn đi đến chỗ các chúng trời, tuôn mưa dao, mác để chiến đấu. Khi đó, thấy A-tu-la tuôn mưa dao, mác thì chúng trời sai rồng mưa lửa dữ đến thật nhanh để phá dẹp quân của A-tu-la vương La-hầu. Cuộc chiến càng kịch liệt không thể kể xiết. Nếu người nơi cõi Diêm-phù-đề tùy thuận hành theo chánh pháp, hiếu dưỡng cha mẹ, cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn, cung kính các bậc trưởng lão, thì chúng trời được thắng lợi, quân A-tu-la thất bại. Còn như người ở thế gian không thuận theo chánh pháp để tu hành... thì chúng trời thất bại, quân A-tu-la thắng trận. Như vậy, tất cả đều do sức mạnh của chánh pháp và phi pháp mà trời và A-tu-la đánh nhau có thắng, có bại. Nếu A-tu-la thắng thì chúng trời bị thua to. Tất cả chúng trời cùng tâu:

–Đề-bà, Đề-bà! Nên nghĩ nhớ đến chánh pháp, vì nhờ có chánh pháp nên chúng trời được thắng lợi. Nhờ có chánh pháp mà chúng trời được tăng trưởng. Cho nên, này chư Thiên, phải có lòng cung kính, tư duy luôn nhớ nghĩ về chánh pháp.

Sau đó, tất cả chúng trời cùng đi đến chỗ quân của A-tu-la và luôn luôn nhớ nghĩ đến chánh pháp. Nhờ đó được pháp ủng hộ, oai đức sáng tỏ, tất cả đều tăng trưởng hơn một trăm lần lúc trước. Thấy chúng trời có oai đức sáng rõ như vậy, quân của A-tu-la đều khiếp sợ, A-tu-la vương nói:

–Vì đâu các người khiếp sợ đến như vậy? Oai đức của trời làm sao sánh bằng chúng ta, cả dao mác, binh khí chiến đấu cũng không bằng chúng ta. Nay đây vì sao các người lại quá khiếp sợ?

Nghe A-tu-la vương an ủi, các quân binh đều cố gắng hết sức lực. Lúc đó, A-tu-la vương La-hầu quay lại chỗ chúng trời. Chúng trời nhờ có sức mạnh của chánh pháp nên vội vàng tiến đến chỗ A-tu-la quyết tâm giao chiến. Trong hàng ngũ của A-tu-la, A-tu-la vương Đại Lực La-hầu giống như núi chúa Tu-di thứ hai. Chúng trời nhờ uy lực của chánh pháp mà đánh phá được quân A-tu-la vương La-hầu. Như vậy, trong các sự cứu giúp thì chánh pháp là bậc nhất. Trong tất cả ánh sáng, ánh sáng của chánh pháp là hơn hết.

Thấy quân binh của mình đều bị thất bại, A-tu-la vương La-hầu khiếp sợ, bèn an ủi chúng A-tu-la:

–Này các chúng A-tu-la, đừng có sợ hãi! Trượng phu sao mà yếu hèn giống như chim, như quạ vậy? Cứ nghĩ đến bản thân mình thì làm sao dũng mãnh như đại trượng phu? Các ông cần phải hiểu biết thấu rõ về luận pháp thì không có gì phải lo sợ. Các ông cũng đã từng thấy có vô số quân binh bị phá trừ, tan rã, thì có gì phải buồn lo?

Nghe A-tu-la vương La-hầu an ủi, các A-tu-la rất vui mừng, tăng lòng kiêu mạn, quay lại chiến đấu với chúng trời. Tâm kiêu mạn, A-tu-la vương La-hầu đứng trước quân binh của mình, tất cả A-tu-la đều nương nhờ vào A-tu-la vương La-hầu để được ủng hộ, vì A-tu-la vương La-hầu là bậc tối cao của họ.

Như thế là hết thấy A-tu-la đều hướng tới chỗ của Tứ Thiên vương. Tất cả A-tu-la đều dựa vào sức mạnh của A-tu-la vương La-hầu mà có khí lực. A-tu-la vương La-hầu đang đi trước đám quân binh, sức mạnh của vương ấy có thể phá tan Thiên chủ Kiền-thi-ca, hướng hô là Tứ Thiên vương!

Hai bên cùng nhau đối địch, tuôn những trận mưa dao mác, mưa đá tảng lớn, giống như ngọn núi lớn từ trên hư không rơi xuống để hủy hoại chúng trời. Thấy vậy, trời Hộ thế nói lời chúng trời:

–A-tu-la vương La-hầu tuôn mưa núi đá lớn. Các người hãy tuôn mưa đao, kích, mâu, giáo, đừng để chúng trời phải bị thua trận.

Nói xong, trời Hộ thế cùng chúng trời dốc sức đánh nhau ác liệt với A-tu-la vương La-hầu. Mưa đao, mưa đá từ trên không rớt xuống biển lớn, khiến nước bắn tung tóe. Trời tuôn mưa đao kiếm làm tổn hại vô số trăm ngàn loài chúng sinh trong biển, hoặc chết, hoặc sợ hãi chạy trốn, khắp biển lớn đều nổi lên đầy những bè bọt. Các chúng trời và A-tu-la khác trông thấy cuộc chiến đấu ác liệt này đều nghĩ: “Thật là một trận chiến chưa từng có!”.

Cuộc chiến như vậy, cứ kéo dài mãi không dừng. Nếu người trong thế gian tu hành theo chánh pháp, thì cho dù tất cả chúng A-tu-la có nhiều kỹ thuật về đao, giáo, mâu, kiếm, mạnh mẽ, không sợ gì cả, cũng bị chúng trời phá tan trong chốc lát. Nếu người trong thế gian không thuận theo chánh pháp thì A-tu-la vương La-hầu đánh thắng chúng trời. Cho nên chánh pháp là bậc nhất, chánh pháp là tối thắng. Tất cả các pháp đều có nhân duyên.

Sau khi A-tu-la vương La-hầu bị thất bại nặng nề, thì mất hết sức lực, còn các A-tu-la đều đau buồn, chán nản, không muốn chiến đấu nữa. Thấy quân binh buồn bã, tiều tụy, không còn tinh thần chiến đấu, A-tu-la vương La-hầu nói:

–Này các A-tu-la, chớ có đau buồn khiến tâm yếu đuối. Đừng có lo sợ gì cả! Nếu ta và các người về cung thành cũ thì sẽ sống không an vui. Do đó các người đừng trông mong trở về chốn ấy. Hãy mạnh mẽ, oai hùng lên để tăng thêm sức mạnh, trở lại chiến trường, đừng quay về chốn cũ nữa!

Nghe nói như vậy, chúng A-tu-la đều quay trở lại chỗ Tứ Thiên vương để tiếp tục chiến đấu. Những trận mưa đá lớn, sấm sét trút từng cơn mưa, mây đen mù mịt, ai thấy cũng đều rợn người. Sau đó, trời lại chiến thắng, quân A-tu-la bị thất bại.

Tất cả A-tu-la suy nghĩ: “Trời có sức mạnh lớn. Ta nên đến thành Tinh man của cảnh giới A-tu-la thứ hai để cầu A-tu-la vương cứu giúp có được lợi ích an lạc để đánh thắng các chúng trời”.

A-tu-la vương của thành ấy tên Dũng Kiện, vị này rất mạnh mẽ, dũng cảm, đã từng chiến đấu trăm ngàn lần với chúng trời, cho đến thắng luôn cả Thiên chủ Kiền-thi-ca Đề-bà. A-tu-la vương này giỏi hơn hết thấy.

Suy nghĩ như vậy xong, tất cả A-tu-la cùng nhau đến gặp A-tu-la vương Dũng Kiện, thưa:

–A-tu-la vương, chúng trời có sức mạnh lớn, A-tu-la vương La-hầu đã chiến đấu với họ nhưng không thể nào thắng trận. Bây giờ đại vương hãy mau đến đó, đem sức mạnh của mình để cứu giúp, giúp đỡ chúng A-tu-la tăng thêm khí thế. Nếu đại vương khởi binh thì cả Thiên chủ Đế Thích cũng không thắng được quân A-tu-la, huống chi là các chúng trời khác. Đại vương đã từng đánh bại các chúng trời trong các trận chiến, là người nổi tiếng nhất trong hàng A-tu-la. Đại vương hãy mau thống lĩnh binh chúng, dương oai diệu võ chiến đấu phá tan chúng trời. Trước kia, đại vương đã phá trừ tay kim cương của họ cả trăm ngàn lần. Nay đây, giữa các chúng trời, đại vương hãy dùng sức dũng mãnh biểu dương oai phong của mình.

Nghe nói vậy, A-tu-la vương Dũng Kiện liền đến gặp A-tu-la vương Hoa Man và Tỳ-ma-chất-đa Bát-ha-bà, nói:

–Chúng trời đã thắng, họ đã phá tan A-tu-la vương La-hầu và quân binh của ông ta. Bây giờ các ông hãy nghe tôi đến chiến đấu với chúng trời, nhất định tôi sẽ chiến thắng.

A-tu-la vương Hoa Man, A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa Bát-ha-bà nói với A-tu-la vương Dũng Kiện:

–Hãy đi mau, hãy đi mau! Là bạn của ông, tôi có thể phá tan các chúng trời. Nếu ông giúp đỡ cho A-tu-la vương La-hầu thì có thể đánh bại được tất cả chúng trời, huống chi là Tứ Thiên vương.

Nghe như vậy, A-tu-la vương Dũng Kiện liền đến chỗ của A-tu-la vương La-hầu để trợ chiến khiến chúng A-tu-la rất vui mừng, làm tăng thêm sức mạnh. A-tu-la vương Dũng Kiện mang đủ binh khí như đao, mâu, tên, giáo, đi thẳng đến chỗ chúng trời để chiến đấu, tên bắn ra như mưa. Lúc ấy, chúng trời thấy hai A-tu-la này dẫn đại quân đến, liền nói:

–A-tu-la ấy luôn không biết xấu hổ, cứ đến làm nhiễu loạn chúng trời, thật là đồ súc sinh! Ta luôn đánh thắng các người, vậy mà các người vẫn còn đến, không chịu khuất phục.

Nói xong, chúng trời dốc sức dồn đốc quân binh, khí giới, ai nấy đều mạnh mẽ quyết giao chiến với A-tu-la. Thấy chúng trời, A-tu-la vương Dũng Kiện, A-tu-la vương La-hầu, nói:

–Chúng trời các người hãy xuống đây để giao chiến với ta. Ta sẽ cùng các người dàn trận để tranh tài cao thấp.

Hai A-tu-la vương trù tính như vậy, liền đi thật nhanh đến chỗ Tứ Thiên vương quyết chí đánh thắng kẻ địch. Nếu mặt trời ở sau chúng trời tức là ở trước mặt chúng A-tu-la. Vì ánh sáng mặt trời chiếu vào mắt chúng A-tu-la, nên họ không thể nào hại chúng trời, cũng không sao tuôn mưa đao, gậy, kiếm, mác. Mắt họ không sao nhìn thẳng vào chúng trời, nên nói với nhau là ánh sáng ấy quá chói lòa chiếu vào mắt họ, nên không thể nào chiến đấu với chúng trời được.

Khi ấy, A-tu-la vương La-hầu liền lấy một tay che ánh sáng mặt trời. Đây là nguyên nhân thứ ba về nhật thực. Người đời thấy vậy, vì tâm ngu si nên nói với nhau:

–Hôm nay mặt trời bị ăn.

Hoặc nói đất nước sẽ được mùa, mất mùa, lũ lụt, hạn hán, vua có việc lành, dữ, tai họa, an lành, dân chúng bị bệnh dịch, hoặc không hề gì.

Tất cả điều này là không có thực, chỉ do vọng tưởng phân biệt, lời nói của kẻ ngu si vì không nhận biết đúng như thật. A-tu-la vương La-hầu ngăn che ánh sáng mặt trời, rồi nói với A-tu-la vương Dũng Kiện:

–Bây giờ thì chúng ta thấy chúng trời dễ dàng rồi. Chúng ta có thể dùng dao, kiếm, các thứ vũ khí, binh lính để đánh phá chúng trời.

Lúc này, A-tu-la vương Dũng Kiện chạy lên phía trước, vội vàng đuổi theo chúng trời và tuôn mưa dao mác. Thấy vậy, chúng trời liền sử dụng đủ các khí cụ để chiến đấu, rồi cùng chạy thật nhanh đến chỗ A-tu-la vương Dũng Kiện và tuôn mưa dao, kiếm, mâu, giáo để đánh lại, cùng hướng đến trời Man trì. Thấy vậy, Thiên chúng trời Man trì khen ngợi:

–Hay quá, hay quá! Nay các A-tu-la vương, chúng trời của ta luôn đánh thắng các người, sao các người không biết xấu hổ, không biết chán nản? Ta nhờ vào sức mạnh của chánh pháp, hành đúng chánh pháp, nương tựa vào chánh pháp, tu tập theo chánh pháp, không lìa bỏ chánh pháp, cho nên chúng tôi đã chiến thắng. Các người vì nhiều lòng tham sân, đấm vương của cải nơi người khác để mong về phần mình, luôn luôn tham cầu. Các người không tu hành theo chánh pháp. Chúng trời tùy thuận với mười đạo nghiệp thiện mà sao các người cứ đến quấy nhiễu, phá hoại? Ánh sáng luôn phá tối tăm, cho nên sức mạnh của ánh sáng luôn vượt trội hơn hết.

Nghe chúng trời nêu bày như vậy, A-tu-la vương Dũng Kiện nói:

–Cần gì các người phải nói nhiều như thế? Ta thấy các người chiến thắng là vì có oai đức của thần thông, còn chúng ta thì chỉ dựa vào sức của chính mình để đánh nhau với chúng trời. Vì thấy oai đức của chúng trời hơn hết nên bọn ta không thể thắng nổi.

Nói xong, A-tu-la vương Dũng Kiện bèn đi thẳng lên phía trước hướng tới trời Man trì. Thấy vậy, chúng trời Man trì liền tuôn mưa đủ loại cung tên bắn vào chúng A-tu-la, không chỗ nào xen hở cả. Cùng lúc, phía trên đầu A-tu-la vương Dũng Kiện lại có mưa xuống vô số dao, kiếm. Trời Man trì nói với chúng A-tu-la:

–A-tu-la! Vì sao các người lắm lòng tham lam vậy? Các người gây ra nghiệp ác để rồi tự hủy hoại chính mình. Vì sao lại gây chiến với trời? Phi pháp không thể nào phá hoại chánh pháp được. Ta đã không làm suy não các người, cơ sao các người cứ đến quấy nhiễu chúng trời?

Mặc dù trời Man trì đã nêu bày như thế, nhưng chúng A-tu-la vẫn đuổi theo chúng trời. Bấy giờ, trời Man trì nói với Long vương Bà-tu-cát và Đức-xoa-ca:

–A-tu-la vương Dũng Kiện này thật là kiêu mạn, tự ý mình có sức mạnh nên khó mà chế ngự được. Nay các ông hãy giáng mưa lửa dữ xuống chúng A-tu-la để cho họ mất hết sức lực, bị phá trừ mà rút về.

Nghe xong, Long vương Bà-tu-cát và Đức-xoa-ca liền ở trên hư không tuôn mưa lửa dữ dội xuống thiêu đốt các Long vương ác Bát-ma-thê... Long vương Bà-tu-cát lại chạy thật nhanh lên phía trên A-tu-la vương Dũng Kiện phóng ra sấm sét, mưa lửa dữ mù mịt tấn công quân A-tu-la. Bị rồng phun lửa dữ, A-tu-la vương nổi giận đùng đùng, tay bưng núi đá lớn khoảng tám trăm dặm quăng vào chỗ trời Man trì. Lúc ấy, trời Ca-lưu bất chợt nhìn thấy, liền mưa lửa dữ thiêu rụi núi đá kia. Thấy núi đá bị cháy rụi, A-tu-la vương mất hết sức lực. A-tu-la vương Dũng Kiện nói với chúng trời:

–Núi này bị cháy rụi, ta sẽ ném núi khác vào các người.

Nói xong, A-tu-la vương Dũng Kiện tay bưng núi lớn khác ném vào chúng trời. Chúng trời nói với A-tu-la:

–Người đã không có chánh pháp mà còn tạo ra phi pháp nên người không thể thắng ta được đâu, vì ta sống trong chánh pháp, còn các người thì sống trong phi pháp.

Chúng trời đã chê bai chúng A-tu-la như thế.

Nghe vậy, A-tu-la vương La-hầu liền dẫn quân binh chạy nhanh đến phía chúng trời. Thấy thế, chúng trời cũng ào tới giao chiến với A-tu-la và hai bên dùng đủ thứ binh khí như dao, mác công phạt nhau kịch liệt.

Nói pháp rồi, trời thành tâm nhớ nghĩ, quy y Tam bảo và tiến thẳng về phía quân A-tu-la. Thấy chúng trời đến, tất cả đám A-tu-la đều rút quân, phân tán làm trăm ngàn ngả để lui hết xuống biển. Rồi phi pháp Bát-ma-thê ác nói với A-tu-la:

–Chớ có lo sợ, chớ có lo sợ! Nay các ông bỏ tôi rồi thì định đi đâu? Tôi có thể ngăn cản Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca, còn riêng ông một mình chiến đấu với chúng trời để đánh thắng chúng. Nếu sợ hãi, sao trước đây ông đi một mình ra khỏi thành để đến nơi này? Người không tự xét kỹ về sức của mình mạnh hay yếu, tại sao lại gây oán thù với chúng trời. Nếu người bỏ oán thù thì nên trở về cung thành của ông đi. Long chúng của chúng tôi không đi đâu cả, vì Long vương Bà-tu-cát, Long vương Đức-xoa-ca là oán địch của tôi, làm sao tôi đi được.

Nghe nói như vậy, các A-tu-la trở lại giao chiến với chúng trời. Khi đó, các Long vương ác không thể nào ngăn cản được chúng Long vương như pháp, nên trong tức khắc, quân A-tu-la bị tan rã, rút về dưới biển, vào cung thành của mình. Thấy quân binh của mình thất bại trở về, A-tu-la vương sai một A-tu-la đến nói với A-tu-la vương Hoa Man ở cảnh giới thứ ba:

–Thưa đại vương! Xin hãy nhanh lên. Trời có sức mạnh lớn đã đánh thắng tất cả quân A-tu-la đã tan thành bốn ngả để chạy trốn. Đại vương, trước đây ông đã từng đánh với chúng trời và được nổi tiếng là anh dũng. Nay cũng vậy, ông có cách gì để phá tan chúng trời? Nếu đại vương đến, cả Thiên chủ Đế Thích còn không thể nào thắng được, huống chi là các chúng trời khác.

Nghe vậy, A-tu-la vương Hoa Man suy nghĩ tính kế, rồi cùng với vô số ức chúng A-tu-la hộ vệ, sử dụng tất cả binh khí như dao, mác, giáo, mâu, trang bị vào thân rất đầy đủ, rồi đi đến nơi để tiếp tục chiến đấu. Vừa đi vừa hô to, đồng thanh vang dội khắp bốn phương. Thấy việc này, A-tu-la vương La-hầu nói với A-tu-la vương Dũng Kiện:

–A-tu-la vương Hoa Man đến đây là để làm cho chúng ta tăng thêm sức mạnh mà phá tan chúng trời. Các ông nay nên trở về đi. A-tu-la vương Hoa Man đến, tôi có sức mạnh lớn rồi.

Quân binh nghe vậy liền trở lại giao chiến với chúng trời. Bấy giờ, Tứ đại Thiên vương nói với chúng A-tu-la:

–Các người thuộc pháp súc sinh nên trời luôn chiến thắng, phá tan các người. Vậy mà các người cứ quay trở lại. Các người vì ngu si đã làm thiệt hại quân binh của mình.

Nói vậy rồi, Tứ Đại vương hướng đến quân A-tu-la rượt đuổi thật nhanh. Thấy chúng trời đã đến, A-tu-la vương Hoa Man nói với quân binh của mình:

–Các A-tu-la đừng lo sợ, hãy chiến đấu với chúng trời. Sao các người không hợp lại để đánh lại chúng trời? Đừng có khiếp sợ vì đã có ta đây rồi! Riêng một mình ta cũng có thể đánh tan chúng trời, huống chi còn có A-tu-la vương Dũng Kiện là bạn thân của ta, A-tu-la vương La-hầu sư tử con cũng là bạn của ta! Các người cứ chiến đấu, đừng nên lo sợ! Hãy làm tăng oai lực để phá tan chúng trời, khiến A-tu-la lớn mạnh, được

chiến thắng. Hãy dốc hết sức thật dũng mãnh để chiến đấu với họ.

Ra lệnh như vậy rồi, A-tu-la vương Hoa Man liền cùng các A-tu-la khác đến chỗ trời Man trì, trời Thường tứ ý, trời Ca-lưu, trời Tam không hầu, chỗ của các vị trời này đất toàn bằng lưu ly. Các trời đều rất thích thú, nói:

–Chúng tôi không cần trời Tam thập tam của Thiên chủ Đế Thích để có thể luôn phá tan quân A-tu-la. Nhờ sức mạnh của chánh pháp, lấy chánh pháp làm bạn.

Bấy giờ, A-tu-la ở trong biển lớn đều lên hết trên biển và tập trung lại, chuẩn bị chiến đấu với trời. Lúc này chúng trời thấy quân binh A-tu-la tập hợp rồi, nên cùng bàn luận:

–Tất cả đám A-tu-la vương Hoa Man ở cảnh giới thứ ba có sức mạnh lớn, chúng đều tập hợp đến cả đây.

Nói xong, chúng A-tu-la đều kéo đến chỗ chúng trời. Thấy vậy, chúng trời nói với A-tu-la:

–Hãy đến đây đừng hòng phá được chúng trời. Ta đã có sức mạnh lớn. Vì sao? Vì người ở cõi Diêm-phù-đê tùy thuận tu hành theo chánh pháp, hiếu dưỡng cha mẹ, cúng dường các Sa-môn, Bà-la-môn, vui thích chánh pháp, tu hành theo pháp lành, nên sau khi qua đời, họ được sinh lên cõi trời, thế nên ngày nay chúng ta thắng các người, vì có được uy lực mạnh lớn bậc nhất, không ai sánh bằng. Chúng trời của chúng ta là như pháp, thuận theo chánh pháp mà tu hành, không làm náo loạn các người. Các người hành theo phi pháp, luôn náo loạn chúng trời.

Mặc dù chúng trời nói vậy, nhưng chúng A-tu-la không chấp nhận lời nói ấy, liền xuống chiến đấu với chúng trời. Ngay khi đó, chúng trời hiện ra đầy khắp hư không, ào xuống đánh quân A-tu-la. Hai bên giao chiến với nhau, âm thanh làm chấn động cả biển lớn, làm cho cá, rùa, ba ba, cá đại ma kiệt, cá na-ca thố đều hoảng sợ chạy tán loạn thành trăm ngàn ngã. Chúng trời tiến đánh dữ dội tạo ra những trận mưa binh khí nào mâu, giáo, kích. Trời và A-tu-la chiến đấu kịch liệt như vậy. Bấy giờ, A-tu-la vương Hoa Man nói với chúng trời:

–Những trận chiến trước đây ta không đến kịp lúc nên để cho các người phá tan. Nay ta đã đến đây rồi, ta sẽ đánh dẹp bọn người. Riêng một mình ta cũng có thể đánh bại trời Đế Thích, huống chi là chúng trời Tứ Thiên vương các người. Thế nên nay ta có thể phá tan chúng trời các người.

Nói vậy, A-tu-la vương Hoa Man liền đi đến chỗ trời Man trì. Thấy A-tu-la vương Hoa Man đến, trời Ca-lưu liền đi tới chỗ A-tu-la vương Hoa Man. Chúng A-tu-la đánh phá quân của trời Ca-lưu bằng cách đứng bên biển cả bưng các tảng đá lớn vuông bốn trăm dậm, hoặc ba trăm, hai trăm, một trăm dậm, hoặc một do-tuần đang cháy dữ dội, quăng vào chúng trời Ca-lưu. Chúng trời thấy vậy, liền quy y Tam bảo, tư duy nhớ nghĩ đến chánh pháp, rồi dùng cung tên bắn lại, khiến các núi đá ấy nát vụn như cát, rơi xuống biển. Thấy việc làm không có công hiệu, chúng A-tu-la liền lấy kích lớn đến đối đầu đánh với chúng trời. Từ hư không, chúng trời tuôn mưa đá kim cương làm nát vụn đao kích của chúng A-tu-la. Quân A-tu-la thất bại tan tác. Khi ấy, A-tu-la vương Dũng Kiện chạy trở lại chỗ trời Thường tứ ý để chiến đấu. A-tu-la vương lấy một ngọn núi Đại vi tên là Ba-lợi-khư ngang rộng năm trăm do-tuần, nói với chúng trời:

–Nay ta sẽ phá tan chúng trời các người. Hết thủy bọn trời kia, ta sẽ cho chúng người xuống hầu vua Diêm-la.

Nói xong, A-tu-la vương tiến thẳng tới chỗ trời Thường tứ ý. Lúc này, trời Hộ thế

thấy việc này liền đón lấy ngọn núi Đại vi đánh vào ngực A-tu-la. Quân A-tu-la trong tức khắc liền bị phá tan, nên rút hết xuống biển lớn, trở về chốn cũ. Quân binh trời thấy A-tu-la rút lui thì quân của A-tu-la vương Đà-ma-hầu đều chạy tán loạn, khiếp sợ suýt chết, chen nhau trở về trú xứ. A-tu-la vương La-hầu và quân binh của mình đi thật nhanh về phía cõi trời Tam không hầu, tự dùng sức của mình để chiến đấu với chúng trời. Chư Thiên thấy vậy, liền từ phía trên đầu A-tu-la vương La-hầu tuôn mưa lửa dữ cháy rục thiêu đốt quân A-tu-la. A-tu-la và quân binh bị bại trận vội rút chạy hết xuống biển. Thấy quân A-tu-la đã bỏ chạy, chúng trời rất vui mừng, còn A-tu-la vương thì âu sầu xơ xác, sức mạnh của kẻ trượng phu đều bị tan hoại, phải chạy về biển, bước vào cửa thành mong được cứu giúp, mong có chỗ nương tựa.

Chúng trời biết binh chúng A-tu-la đã rút hết xuống biển, nên liền trở về đỉnh núi cũ, nói:

–Mặc dầu ở trên núi Tỳ-lưu-ly nhưng chúng trời vẫn sợ các A-tu-la quay lại. Vì sao? Vì trong số A-tu-la vương có A-tu-la vương Tỳ-ma-chất-đa-la Bát-ha-bà, có sức mạnh lớn, tối thắng bậc nhất, có thể cứu giúp tất cả chúng A-tu-la nhưng chưa tới đây. Nếu A-tu-la vương ấy bị thất trận thì tất cả A-tu-la cũng đều bị phá tan.

Nói xong, hết thấy chúng trời đều vui mừng, khí lực tăng trưởng. Chúng trời cùng nhau nhìn ra xa, thấy quân binh A-tu-la quyết chí đánh nhau với chúng trời. Lúc này các Long vương Pháp hành là Bà-tu-cát, Đức-xoa-ca đã phá tan quân của Bát-ma-thê. Số binh chúng bị thương còn lại đều chạy về thành Hý lạc cầu cứu A-tu-la vương Bát-ha-bà hòng đánh phá chúng trời nên nói:

–Hãy cứu giúp chúng tôi! Nếu không thể phá tan chúng trời thì họ lại thắng trận, khiến cho chúng trời tăng trưởng. Bạn của A-tu-la là Long ác Bát-ma-thê đang ở trong thành sầu khổ hết mực, quân binh A-tu-la cũng sầu khổ, buồn bã.

